suga teistes majandusharudes väljaspool põllumajandust. Teatud osa etendab selles ka hindade vahekorra muutus.

Talundite kasutada on 3,1 milj. ha, mis moodustab kogu Vabariigi pindalast ca $^2/_3$ ja millest üle poole on rohumaad. Ülejäänud $^1/_3$ koosneb suurelt jaolt riiklikest metsamaadest, millede pindala ulatub ümmarguselt 736.000 ha-le.

Põllukultuuride pindalast moodustavad toiduteraviljad 25%, söödateraviljad 37%, põldhein 25%, kartul ja juurvili 10% ja lina 3%. Söödakasvatus hõlmab seega ligemale $^2/_3$ kogu põllusaagist.

Põllumajanduse tähtsamaid tootmisharusid on piimakarjapidamine. Lehmi oli Eestis 1920. a. 307.000, 1930. a. — 412.000 ja 1937. a. 446.000. Juurdekasv 18 aasta jooksul seega 42%. Piimatoodang seevastu on aga kolmekordistunud. 1937. a. piimatoodang on arvutatud 839.000 tonnile 273.000 tonni vastu 1920. aastal.

Piimatööstusi on Eestis ümmarguselt 300, kuhu ligi 60.000 talupidaja poolt tuuakse aastas piima kuni 360.000 tn.

Sigu tapetakse Eestis aastas 350—430.000. Lihast läheb suur osa talupidajate enda ja siseturu nõuete rahuldamiseks.

Kanamunade toodang on aastakeskmiselt olnud viimasel ajal 100—110 milj. (1922. a. 40 milj.) muna, millest eksporditakse keskmiselt $^1/_3$.

Kui enne maailmasõda (1910—1914) saadi rukist ja nisu kokku 1.811 tuh. kv., siis 1930. a. — 34. a. keskmiselt saadi 2.612 tuh. kv. ehk 44% rohkem. Iseseisvuse esimestel aastatel ei jätkunud oma toodangust rahva leivavilja tarvituse rahuldamiseks. Nüüd on aga headel saagiaastatel olnud juba ülejääke.

Põllumajanduslikust kogutoodangust turustati kuni 1934. a. 44—49%. Viimaseil aastail ületab aga turutoodang juba põllumajandusliku rahva omatarvi-

Eesti kroonika 1937, lk. 46